

Meniu

Prima pagină
Luceafărul de seară
Editorial
Debut
Educație
Invitație la lectură
Comentarii
Atitudinii
Diverse
Istoria culturii
Interviu
Evenimente
Știri de presă
Contact

Caută pe sit

Caută

Arhiva

ianuarie 2024
decembrie 2023
noiembrie 2023
octombrie 2023
septembrie 2023
august 2023
iulie 2023
iunie 2023
mai 2023
aprilie 2023
martie 2023
februarie 2023
ianuarie 2023
decembrie 2022
noiembrie 2022
octombrie 2022
septembrie 2022
august 2022
iulie 2022
iunie 2022
mai 2022
aprilie 2022
martie 2022
februarie 2022
ianuarie 2022
decembrie 2021
noiembrie 2021
octombrie 2021
septembrie 2021
august 2021
iulie 2021
iunie 2021
mai 2021
aprilie 2021
martie 2021
februarie 2021
ianuarie 2021
decembrie 2020
noiembrie 2020
octombrie 2020
septembrie 2020
august 2020
iulie 2020

HIEROGLIFE CU ARIPI – DE DRAGOSTE – ÎN LIRICA LUI IONUȚ CARAGEA.

Articol scris de: Cezarina ADAMESCU / 21 feb. 2010

EXEGEZĂ

Autor, Cezarina ADAMESCU, AGERO

HIEROGLIFE CU ARIPI – DE DRAGOSTE – ÎN LIRICA LUI IONUȚ CARAGEA.

IONUȚ CARAGEA, *POEZII DE DRAGOSTE*, Fides, Iași, 2010

Prefață: Corneliu Leu

Cine nu știe că iubirea este apanajul poezilor? Cine n-a aflat încă faptul că, doar iubind, ori doar nefericit fiind din iubire, poetul poate zămisi capodopere? Poetul este veșnicul îndrăgostit care așterne în pagini iubirea, plămuirea lui care prinde viață, la fel ca statuia sub mâinile îndemânaticale ale sculptorului, la fel cum pictorul își zugrăvește-n culori nemuritoare ființa iubită. Poate că nicăieri în artă, iubirea nu-și găsește un sălaș mai propice decât în Poezie... Așa se și cade... Așa e firesc... Lirica de dragoste a lumii, din toate timpurile, a demonstrat-o cu prisosință. Nici un poet n-a existat fără să fie atins de aripa iubirii și fără să dorească să-și înnemurească sentimentul ori pe ființa iubită. Astfel s-au născut marile capodopere. Din iubire.

Ne aflăm în fața unei cărți închinată iubirii. O antologie tematică de autor, semnată Ionuț Caragea. Beneficiind de o prefață scrisă de reputatul Corneliu Leu, noul volum de versuri ne uimește și de această dată cu adâncimea trăirilor sale lirice, alegându-și această temă fundamentală care i-a sedus pe toți creatorii.

„Dar de ce vorbim despre iubire când nu se poate exprima în cuvinte?” – se întreabă autorul în pragul catedralei sale de cuvinte. Deși mărturisește dintru început că: „nu aceasta este calea” sa, Ionuț Caragea alcătuiește unul dintre cele mai frumoase și adevărate poeme despre dragoste:

„Dar de ce vorbim despre iubire când nu se poate exprima în cuvinte? Poate că ar fi mai bună o lume de muți. Ar rămâne ochii, eh, ochii. Cum poate exista iubire când există atâta dezgust? Poate că ar fi mai bună o lume de orbi. Rămân gemetele orbilor și scâncetele mușilor. Poate ar fi mai bună o lume de surzi. O lume de surzi, muți și orbi. Dar rămân mâinile și picioarele. O să-i vedem noaptea somnambuli, căutând, căutând... cuvintele. Poate că ar fi mai bună o lume de orbi, surzi, muți și handicapați. Poate că atunci oamenii vor începe să iubească. Își vor deschide sufletele, își vor elibera sentimentele în oceanul de dragoste ce-i înconjoară.”

De fapt, autorul dorește să spună că poezia este inefabilă, inexprimabilă, de necuprins în cuvinte și locuri, de neatins cu altceva, decât cu inima și cu sufletul. Dar că, până la urmă, tot la cuvinte recurge, pentru că ele o exprimă plenar și creează cadrul propice pentru împlinire. Doar ele sunt cărămizile care, îmbinate cu un liant pe măsură, înalță construcția până dincolo de noi înșine.

Cuvintele, pietre de râu din aluviuni, strânse cu grijă în poala unei fecioare și depuse la temelie mănăstirii pentru ca meșterii să înceapă zidirea. Și dacă dramaturgul Camil Petrescu a așezat în gura personajului său, memorabila replică: „eu am văzut idei”, se poate spune că poetul, cu nimic mai prejos, „vede cuvinte”, și nu pe suporturi materiale, el vede cuvinte levitând în văzduh precum păsările, precum fluturii, precum libelulele. Și, aidoma celor care vor să le teaurizeze, încearcă să le prindă în plasa inimii sale, să le supună, să le facă ascultătoare. Și nu e de mirare că, smerite, cuvintele vin singure și se așează căuș în palma lui, devenită plasă cu ochiuri potrivite. Uneori, câte unul mai izbucnește afară, cu aripile larg desfăcute.

Se zice că dragostea înaripează. Ea poate, ca și credința, muta munții din loc, astupa văile, poate face să răsară flori nemuritoare, să țâșnească din stâncă izvoare, îmbunătățește, edifică, te face mai puternic, mai înalt, mai frumos, mai bogat, te întinerește. Ea este elixirul tinereții fără de bătrânețe și al vieții fără de moarte. Îți poate crea o aură de nemurire. Te face veșnic, adică. Nu e de mirare că, nu există poet care să nu o fi cântat în lungi ori esențiale cuvinte. Dragostea e temă suverană în creația artistică, nu numai a poezilor, dar, a tuturor iubitorilor și creatorilor de frumos. Nu e nevoie neapărat de cuvinte. Prin tot ce faci îți poți arăta iubirea, chiar și în gestul larg, hotărât și blând totodată, cu care mânuiești coasa pe țarină. Nu există domeniu al vieții care să fie lipsit de dragoste, manifestată în fel și chip. Doar cine nu trăiește nu iubește. Nici nu se poate închipui viața fără iubire. Fără această componentă esențială, devenită virtute creștină, mai presus decât toate virtuțile, chiar decât credința și speranța.

Și nu e vorba aici de rețetele într-ale amorului, nu e vorba la Ionuț Caragea de teribilele îndemnuri și experiențe ale lui Ovidiu din Ars Amandi, ori Ars Amatoria, care se pot regăsi în cărțile cu profil erotic sau chiar cu conținut pornografic, departe de autor acestea. Mai curând e vorba de o încercare de redescoperire și redefinire a termenului, cu infinitel lui nuanțe, trecut prin filtrul simțămintelor proprii. Și fiindcă fiecare crede că iubirea începe cu sine și de la sine, să vedem ce înseamnă, așadar, iubirea pentru Ionuț Caragea?

Un dat absolut necesar, un har, indispensabil trăirii, nu doar pe plan ideatic, ci simțit până în ultima fibră organică și până în „măduva sufletească”, ceva care te face să te doară sufletul până la os. Și fără de care nu se poate concepe viața. Alcătuirea unei antologii cu această generoasă temă,

ianie 2020
mai 2020
aprilie 2020
martie 2020
februarie 2020
ianuarie 2020
decembrie 2019
noiembrie 2019
octombrie 2019
septembrie 2019
august 2019
iulie 2019
iunie 2019
mai 2019
aprilie 2019
martie 2019
februarie 2019
ianuarie 2019
decembrie 2018
noiembrie 2018
octombrie 2018
septembrie 2018
august 2018
iulie 2018
iunie 2018
mai 2018
aprilie 2018
martie 2018
februarie 2018
ianuarie 2018
decembrie 2017
noiembrie 2017
octombrie 2017
septembrie 2017
august 2017
iulie 2017
iunie 2017
mai 2017
aprilie 2017
martie 2017
februarie 2017
ianuarie 2017
decembrie 2016
noiembrie 2016
octombrie 2016
septembrie 2016
august 2016
iulie 2016
iunie 2016
mai 2016
aprilie 2016
martie 2016
februarie 2016
ianuarie 2016
decembrie 2015
noiembrie 2015
octombrie 2015
septembrie 2015
august 2015
iulie 2015
iunie 2015
mai 2015
aprilie 2015
martie 2015
februarie 2015
ianuarie 2015
decembrie 2014
noiembrie 2014
octombrie 2014
septembrie 2014
august 2014
iulie 2014
iunie 2014
mai 2014
aprilie 2014
martie 2014
februarie 2014

ne conduce la ideea că Ionuț Caragea crede în iubire cu toată ființa, o apără pe baricade și se lasă cuprins și inundat de ea, fără a-i analiza cauzele și efectele (la ce bun să încerci să-i descifrezi misterul, care, odată descifrat, își pierde din farmec).

A încerca să separi sublimul din frumos, azuriul din cerul senin, albul din zăpadă, negura din cenușă, a disocia infinitudinea de nuanțe din spectrul curcubeic, a afla, așa cum a făcut Ionuț Caragea, într-o foaie de hârtie plină de semne, ruptă, făcută cocoloș și azvârlită în coșul din care nici măcar amintirile nu mai respiră, a găsi, așa cum am spus, „ceva / ca un foșnet de frunze / ca strigătul unui copac trecut / prin nu știu câte generații de prese” și înăuntrul cocoloșului să constăți că: „iubita mea stătea/ cu capu-ntrre genunchi/ și plângea” – iată ce înseamnă pentru acest poet iubirea!

Pe canavaa iubirii alunecă, se scurg, plutesc, aleargă, se rostogolesc precum trunchiul de arbor pe scoc, întreagă cohorta de afecte care incumbă din sentimentul primordial Cel din care se naște Viața: tandrețe-n averse, mari inundații nostalgice, nedumeriri, perplexități, duioșii catifelate, furii nedeslușite, lacrimi, gânduri-duium, doruri spuse și mai ales nespuse, amoc, tristeți copleșitoare, atingeri fiorelnice, săruturi pățimașe, priviri piezișe, amintiri, nostalgii, întrebări fără răspuns... Și așa toată gama de nuanțe într-o singură culoare: culoarea dragostei care nu poate fi decât aprinsă, toate cuprinse, așa cum spune poetul într-un album, într-un registru aparte: „Am decis să colecționez toate rândurile / Într-un registru sentimental” (Am ales un titlu sugestiv. Actul II).

Fiecare îndrăgostit are un mod propriu de a-și declara și manifesta iubirea. Ionuț Caragea a ales această modalitate inedită de a o mărturisii: „Îți jur că dacă raiul ar fi un câmp albastru / În care să-nflorească stele / Aș fi și eu un astru / Din visele rebele / De fiecare dată când privesc cerul / Meteoriiți mă sărută pe față pistrii / Cometele mi se înfig adânc în inimă / Sunt prisăcarul iubitelor din altă galaxie / Sau omul cu degete foarfece / Care le face rochiile zdrențe / Și le prinde mâinile cu sfoară / Ca într-un teatru de păpuși / Cadențe, frecvențe, demențe / Gânduri, rânduri, dansuri, valsuri / Atâtea întrebări fără răspunsuri... / Am ales un titlu sugestiv / Pentru a-ți spune-n primul rând că / te iubesc!” (Am ales un titlu sugestiv).

De ce vor poeții să inventeze noi cuvinte pentru a-și exprima iubirea, de ce simt nevoie de un nou alfabet, de ceva cu totul inedit care să-i definească și să le permită manifestarea arderii lor, când cuvintele – cele două – magice – sunt atât de simple! Dar atât de greu de pronunțat! Nici o iubire nu se aseamănă alteia... nici o trăire nu e la fel cu altă trăire... Poetul vrea prin cuvinte – doar de el și pentru el inventate – să înveșnicească iubirea. Dar construiește și din cuvinte vechi, nefolosite încă. Depinde doar de liantul folosit. Și are acest orgoliu de a considera că iubirea lui e mai presus de oricare alta, pentru că este exprimată artistic, e INVENTATĂ, CREATĂ ANUME, și aceasta îi dă sentimentul Creatorului care poate face orice dintr-o mișcare, ori dintr-o suflare, din lut și duh de viață, din aluatul inefabil al literelor care pot zămisli un Rotund fără asemănare.

Cu toții visăm o iubire trainică, neasemuită, dincolo de viață și de moarte. Ce-ar fi dacă ne-am trezi cu o iubire obișnuită? Așa cum spunea Nichita: „Altceva, altceva, altceva... / De pildă înger. / Nu, nu e bine înger...” (Căutarea tonului).

Acest „altceva” – este, cum spunea Platon despre Poezie: „Acel ceva plâpând, înaripat și sacru” – de nedefinit în cuvinte.

Uneori, iubirea se confundă cu Poezia și pe tărâm ideatic, nu poate exista ceva mai minunat. Iubirea e singura care poate înfăptui miracole și nimeni nu se miră.

Este arvuna aceluiași Mysterion, din care toți gustă și nimeni nu se satură. Ea poate, așa cum spune Ionuț Caragea, să oprească timpul în loc, ori chiar să „dea pământul înapoi un minut” și muta aștri din loc: „fugeam, fugeai, Soarele fugea / spre-un veșnic răsărit / mirat, Pământul s-a oprit /și a început să ne urmărească atent cu privirea / desenam inimi pe toate urmele / mesaje, pasaje, vestale, pedestale / le săgetam și sângele curgea pocale” (Am dat Pământul înapoi un minut).

Iubirea poate învinge frica de moarte și doar sub aripa ei te poți simți ocrotit de primejdii: „vântul îți bate în pânze valuri te poartă / departe ia-mă cu tine arată-mi / cum se înșeală o moarte / vârful corabiei taie marginea lumii în două / dâra de spumă rămâne ultima noastră / durere cerul ne-aduce solie din răsărituri / o rază noaptea sfârșită cu bine / soarele încă veghează / liniștea ne înconjoară vântul își trage suflarea / doarme bătrână și marea noi ne vom spune / povești țărâmul nu se mai vede zarea scurtată / cu mâna unde se-ascunde furtuna / poate în aripi de pești” (Aripi de pești).

Dragostea este „cărarea către lumină” pe care un cuplu pornește. Ea trezește dorințe nebănuite și cu totul neverosimile, de pildă, dorința de a se preface în vânt, ori de a apropia Lucașul de Lună, ori, forțând fantezia și închipuirea, până la absurd: să vrei să faci dragoste cu Dumnezeu, adică să te contopești cu divinitatea, fără a simți că bleșfemezi. Nu e de mirare, pentru că atunci când iubești te simți foarte aproape de Dumnezeu, iubirea fiind un simțământ de sorginte divină:

„Aș vrea să fiu vântul și să te culc la pământ / să fie-ntrre noi o toamnă furtunoasă și deasupra nori / să porți părul fără agrafă și să plouă cu nasturi / să mă încolăcesc în jurul gâtului zvelt de girafă / și pe cearșaf sufletul meu praf să se umezească / de săruturi plină carafă / e mult prea simplu, doar atâta îmi ceri / a întins degetele și frunze au început să danseze / mister, culori, pretutindeni limbi de foc și lumini / nu am crezut niciodată-n minuni / și am rugat-o să apropie Lucașul de Lună / plângeam și blonda cu părul lins mă ținea de mână / mergeam pe o cărare către luminiș / plângeam și plâng și-mi pare rău / că am vrut să fac dragoste cu Dumnezeu pe furiș / într-un vis din care nu m-aș trezi niciodată”.

De observat că elementele reale, ținând de contingent, se amestecă în chip fermecător cu cele fantastice, așa cum subliniază autorul: „mister, culori, pretutindeni limbi de foc și lumini” pentru ca imediat să specifice: „nu am crezut niciodată-n minuni”. Ori, aici, Ionuț Caragea se dezmințe, pentru că, dragostea însăși e o minune dumnezeiască. Ori poate dorește să spună că, până a nu iubi, nu credea în minuni, dar, de vreme ce a înflorit dragostea, orice este posibil, chiar și apropierea Lucașului de Lună.

Până la urmă, iubirea carnală se transfigurează în iubire spirituală, e ridicată la rang de virtute cardinală, e hrănită cu sufletul celuilalt, chipurile se purifică de orice păcat, se deschide paradisul și cuplul reiterează iubirea protopărinților spunând rugăciuni niciodată învățate, la fel ca iubirea primordială, din prima dimineață de luni a lumii: „nu pot rezista în fața ispitei reîncarnate / într-o dulce fecioară / care mă hrănește cu sufletul ei atât de pur atât de divin / universul este doar al nostru...” (Baby, baby).

ianuarie 2014
decembrie 2013
noiembrie 2013
octombrie 2013
septembrie 2013
august 2013
iulie 2013
iunie 2013
mai 2013
aprilie 2013
martie 2013
februarie 2013
ianuarie 2013
decembrie 2012
noiembrie 2012
octombrie 2012
septembrie 2012
august 2012
iulie 2012
iunie 2012
mai 2012
aprilie 2012
martie 2012
februarie 2012
ianuarie 2012
decembrie 2011
noiembrie 2011
octombrie 2011
septembrie 2011
august 2011
iulie 2011
iunie 2011
mai 2011
aprilie 2011
martie 2011
februarie 2011
ianuarie 2011
decembrie 2010
noiembrie 2010
octombrie 2010
septembrie 2010
august 2010
iulie 2010
iunie 2010
mai 2010
aprilie 2010
martie 2010
februarie 2010
ianuarie 2010
decembrie 2009
noiembrie 2009
octombrie 2009
septembrie 2009
august 2009
iulie 2009
iunie 2009
mai 2009
aprilie 2009
martie 2009
februarie 2009
ianuarie 2009

Colecția revistei

Anul 1
Anul 2
Anul 3
Anul 4
Anul 5
Anul 6

Astfel iubirea este salvată de orice urmă de vulg, devine curată și iluminată pentru că se află sub protecție divină. Cu toate acestea, nu e ferită de primejdia ochilor vigilenți și muștrători din jur.

Iubiții își creează un univers al lor unde nu poate pătrunde însă nimeni și în care, ca în basmele populare, toate vietățile și elementele din jur, chiar întregul cosmos, le sunt complice și îi protejează; „iriși înfloresc miliarde de stele pe tavanul / ce dintr-o dată dispare / undeva dincolo de realitatea ce este acum adevărul / pe care nu-l vei afla niciodată univers” (Ce te tot fofilezi).

Melanjul real-fantastic specific imaginației poetului dă chip și frumusețe iubirii care pendulează între pământesc și ceresc și, cum spunea Nichita, „iar pământescul / mănâncă de foame cerescul”.

„Să fie lumea la picioarele tale / cuvintele se loveau de zidul plângerii / ploaia se lovea nebună de geam / treisuteșazeceșicincidezilepean / cu vocea mea trăznet / cu sufletul meu furtună / te iubeam” (Fata din tablou).

Poate că o carte tematică de iubire ar sfârși prin a-l plictisi pe cititor, considerată siropoasă, vetustă, pentru că iubirea a fost cântată de milenii, în fel și chip și cineva și-ar putea pune întrebarea: La ce bun? Și cuvintele acestea au mai fost spuse cândva, undeva, de către cineva. Dar, iată că, dintre atâtea locuri comune pe care iubirea le-a provocat sutelor de generații de poeți care au cântat-o, un glas limpede și inedit, înmurește sentimentul, înobilându-l cu noi trăiri și noi asociații de idei, cu metafore cât se poate de originale, ceea ce-i conferă un parfum suav și ispititor care te face să cauți și să te adâncești în lectură. De obicei, poetele sunt cele care bătăoresc cărările comune și forțează uși și ferestre deja date în lături, cu aceleași și aceleași sintagme și figuri de stil ultra-folosite, „de la Eminescu cetire.” E destul de greu să-ți faci loc prin hățșul de vorbe ca să găsești filonul curat, pepita pe care o râvnesc atâția. Și acest filon este stăpânit de poetul de față, în chip deloc surprinzător, pentru că, prin tot ce scrie, Ionuț Caragea și-a modelat o voce singulară, un timbru original, un stil aparte, inimitabil. Orice s-ar putea spune de către cărcotașii în materie de poezie, dar, că Ionuț Caragea merge pe cărări bătătorite, nu. Dovadă stau volumele anterioare care l-au singularizat printre poeții generației sale, și-mi vine în minte o sintagmă soresciană, devenită sistem de referință: „Singur printre poeți”.

De acest adevăr este conștient însuși autorul, când spune:

„Atâta iubire zace în sufletele rătăcite / pierdutele cuvinte pagini scrise în zadar / nu mai pricep cum inima s-a înțârcat de sângele / ce plânge scurgându-se în zborul de cântece și vise / n-am habar / poți să mi-aduci iubirea smulgând aripi furioase / te cuibăresc în palmele căuș ce se ascund sub pene / nu știu ce să mai cred iar amintirea cerne / lacrimi în culise / greieri dezgoliți de cri-ul amurgului grăbit / în noaptea de păcate” (Nu mai pricep).

Nu lipsește fabulosul, viziunile stranii, întâmplările neîntâmpate și doar fixate-n închipuirea poetică, ținând de universul mitic:

„Pământul deschide ochiul de sare / Marea strânge nisipul sub tălpi / Cu valuri îți smulge din piele / Șopârta albastră / Safirele scoici / Și solzi de sirenă / Le-aruncă departe să fie alese / Șirag de săruturi ascultă ecoul iubitei” (Femeia de aer).

Uneori mai sunt și frământări în Paradis, și tristețe și deznădejde, dar în cele din urmă, totul se liniștește, răsare soarele și tot iubirea triumfă:

„Eterna iubire / Când noaptea se lasă vărsând călimara / Și Luna bețivă se înecă în baltă / Armate tăcute se scurg pe papirus / Din palma crestată de-a timpului daltă / Alunecă palid bătrână privirea / Lăsând deznădejdea să crească năvalnic / În strofe maligne preabunele gânduri / În prag de neștire topeșc lumânarea / Un ultim poet ce flacăra-și stinge / Un tremur cuprinde întreaga suflare / Viteji șchiopătând se pierd în morminte / Și trupul e hrana pământului – umbra / Umbră de spaima ultimei zile / O urmă în urma ultimei urme / Un vis și-o speranță și-un cânt – regăsire / Când noaptea se lasă vărsând călimara / Din palma crestată osândă a vremii / Se scurge nebună eterna iubire / Și liniștea urlă mi-e goală camera / Aici și lumina e neagră și rece / Pereții trosnesc și oase sugrumă / Sub greaua durere umplută cu humă / Când noaptea se lasă vărsând călimara / O floare răsare vestind primăvara / Și tânăra doamnă cu drag mă petrece / Citindu-mi din cartea cuvintelor strune / Mai spune iubito – mai spune – mai spune”.

Simbolistica uzitată de Ionuț Caragea face parte și ea din bagajul poetic; astfel, călimara sugerează versul, flacăra nu poate fi decât dorul arzător din ochii iubitei, lumânarea prefigurează consumarea iubirii, urma sugerează trecerea. Iar celelalte elemente: umbra, „osânda vremii”, noaptea, călimara vărsată închipuind revărsarea sentimentelor, lumina neagră și rece, toate acestea contribuie și ele la crearea cadrului și la fixarea sentimentului, culminând cu floarea care vestește primăvara, după noaptea care deja a trecut.

Nu o dată, iubirea devine amintire care hrănește imaginația și starea de grație poetică, așa cum reiese din poemul: „Eu te-am iubit cu foc de artificii:

„ascunsă-n prundul cosmic de farmecele zării / iubita mea devine o simplă amintire / atunci voi pune norii / să tragă ca ocnașii / la jug să-mi are cerul / să-mi semene urmașii / nimic și efemerul / privesc cu ochi albaștri pierduți în largul mării / aștept să cadă-o stea, să cred într-o minune / voi împleti cunună din gândurile bune / voi arde semne rele și alte superstiții / și multe premoniții / în foc de artificii / din mii de sacrificii / să te mai văd o dată / iubito... de-altădată / Și dacă totul trece, voi trece în uitare / mă voi ruga la valuri să mă îmbălsămeze / să fiu și eu un chip din alt etern abis / în care timpul slut să nu mă mai urmeze / acolo nu mocnește / nicicând o supărare / nici alte artificii / nu vor usca în palme / durerea-n bob de sare”.

Și iarăși poetul se folosește de elementele cosmice ca în basmele populare, Făt-Frumosul care e prieten cu focul, cu pădurea, cu Soarele și cu aștrii nopții (steelele sunt focuri de artificii) care-i protejează iubita și chiar îl ajută să o recucerească și să o scoată din ghearele zmeului ori balaurului. Pentru aceasta și eroul trebuie să treacă prin probe obligatorii: să împletească o cunună iubitei din gânduri bune (și aici se apelează la morala creștină), să pună norii să tragă ca ocnașii la jug, să are cerul. Și de ce nu? dacă iubirea face parte din poveste, e un basm minunat care nu se vrea sfârșit niciodată.

Ionuț Caragea folosește în multe din poemele sale, rima întâmplătoare, rima voită, care să dea muzicalitate și ritm susținut versului liber.

Un minunat imn de iubire elegiac cu elemente spirituale, dar și mitice, în care iubirea capătă un rol taumaturgic, reușește Ionuț Caragea în poemul:

„Femeie, femeie: / Între sânii tăi apă vie / Reînvie mucenici de filofteie / Femeie, femeie / Mă vindeci de pustietate / Dorințele mi-au ținut post în fiecă noapte / De azi am dezlegare la șapte păcate / Femeie, femeie și muză și fee / Mă scurg liniștit de năvalnic în pântecul tău / De Mare Egee / Am mai împlinit o veșnicie / Uniți într-o patimă mijlocie / Strângeri răsfrângeri / Pătrunderi ascunderi / Mi-am câștigat locul / În panteonul pantagruelic / Lângă tine / Visând cu ochii deschiși / Scriind bilețele de dragoste / Fragmente din poezia vieții mele”.

Oricât ar vrea Ionuț Caragea să fie trivial, nu reușește pentru că imediat versul său este salvat de o imagine de o gingășie și puritate fără seamăn. Pentru el, dragostea nu e un simplu act fiziologic, repetabil, de rutină, ci, mereu altceva, un nou început, o descoperire ori cel puțin o (re)descoperire, ca-n primele începuturi ale iubirii în care curiozitatea și dorința arzătoare primează oricărui alte porniri. Ingenuitatea în iubire uneori atinge sublimul: „nu am idee / cum să iubesc / o femeie îi scriu c-o doresc / am zidit-o în muză / însă greșesc / vocea mea mă trădează / vocea mea o acuză / îmi răstignesc într-o poemă cuvântul / și o iubesc tăcut ca și vântul / ce-ntoarce pagini și lasă iubiri / în paragini” (Iartă-mă, iubește-mă).

Ionuț Caragea este, după propria sa mărturisire, un „Îndrăgostit de cursă lungă”: „Poate că Dumnezeu a vrut să fie îndrăgostit / de cursă lungă / Să cred că-n ființa ta se află o inimă necercetată / Acesta-i unicul și cel mai prețios trofeu și niciodată / N-a reușit în palmaresul vieții să-mi ajungă / Tu mai ești?”

Autorul folosește sintagme cât se poate de neașteptate: „sunt putrezit de lacrimi”; „femeia din lacrimi”; „femeia de aer”; „muguri de zăpadă”; „infinitul negru”, „laptele nopții” ș.a.

Spiritul ludic nu lipsește din unele poeme în care Ionuț Caragea pare că tratează iubirea cu superficialitate, dar, tocmai tonul ironic ori autoironic dau adevărata măsură a acestui sentiment. „Nopți albe: vom face dragoste în rime / îmbrățișate / încrucișate / până când toate nopțile / vor fi albe”. Iată un poem de dragoste perfect!

Și încă un poem de o puritate tulburătoare: Priveam: Priveam infinitul de la umbra sânelui tău, / pescărușii zburau prin mănunchi de fuior, / pe umărul stâng îți plana un cocor, / pe dreptul Soarele își trăgea răsufierea. / Priveam liniștea serii în zâmbetul tău, / copilul de aur năștea sub muma de blană, / pierzându-se-n zare, scufundând un vapor / în marea de-aramă. / Priveam cum levitezi în universul senzual, / zeița cuvântului banal ce devenise epopee, / mă desprindeam de trup în spațiu-atemporal, / în picătura de magie. / Priveam Luna scursă din lacrima ta, / de-un fir de păr atârând o petală de nor, / cădeam cu brațele deschise în cerul tablou / contemplându-mi himera. / Priveam răsăritul mângâindu-ți urmele pașilor goi, / vântul șoptea nisipului uitarea, / un val rătăcit mă săgeta cu săruturi de dor / scrijelindu-mi durerea. / Priveam și am rămas un veșnic privitor, / am fost actor și am rămas un simplu autor, / am fost al tău și am rămas al tuturor, un solist, / poetul autist.”

Și faptul că iubirea întrește, rotunjește colțurile, nivelează asperitățile, duce la îmbunătățirea spirituală a persoanei, până la desăvârșire, reiese din poemul: „Quaero: m-am desăvârșit prin tine, femeie / acum cu sufletul te pot prețui / iubirea este dincolo de orice idee / îți dedic viața mea, epopee / fastul inimii / sentimente ceremonii / nu sunt savant / nu am învățat niciodată a scrie / ci numai din palmele tale a citi / atât de minunat este a simți / frenezia mută a cuvintelor / răstălmăcite de șoapte / mai înainte / dar la fel precum apare din senin / iubirea se poate și risipi / privești consternat / nu ai cui dărui / acea perfectă stare / rămâi cu fantezii năucitoare / și doare până la rădăcina umbrei”.

Nu e de mirare, așadar, că în sufletul poetului iubirea rămâne precum o icoană, pe care o păstrează neîntinată de valurile vieții:

„Și câte ar mai fi de zis: / revino să ne fugărim în holdele de grâu / răsare-soarele-răsare-apune / dragostea pe-obrajii tăi subțiri curgând lapte și miere / revino să te strâng cu brâul cerului pictând / pe fața ta de freamăt și suspine / mandoline / și chiar de brâul Maicii Domnului renaște / brâu de cosânzene / în părul tău cernând fulgi de culoare / revino să te strâng de buze / să-ți suflu-n palme buburuze / a Făt-Frumosului mireasă / revino să ne fugărim în lanul de porumb / să fim din nou copii / cu brâul vântului să te opresc pentru o clipă / c-un sărut să te-nroșesc / în lumea ta de vise / adormite la cișmea îți priveai chipul / vălurind umbrele ce nu doreau să se risipe / în fântâna dorințelor / și chiar de ape repezi de izvor fierbinte / mă topec lacrimi și toate lucrurile sfinte din jur / în pieptul meu sunt patimi / eu am știut c-o să rămâi icoana mea de-a pururi / în visul în care sfântă-i doar iubirea”.

Cine nu-și dorește să găsească inima care să bată la unison cu a lui, sufletul pereche, trupul-geamăn care să-i reflecte toate stările, lucru arareori atins, dar răvnit îndeobște? Și Nichita a spus: „Nu cum sunt eu sunt eu / ci cum ești tu sunt eu / un fel de tu sunt eu / pe care nu l-ai mai lăsat să fie eu”. Ionuț Caragea are un astfel de poem în care răvnește să fie un tot cu ființa iubită: „Unison / Și tu îți vei aduce aminte / și tu, și tu, și tu / de clipele-acelea când sufletele noastre / erau la unison / când amîndoi eram un singur poet / pe care nicio viață de pe pământul acesta / nu-l poate cuprinde într-un singur trup / ceva din noi va rămâne aici / prin cărțile mele / ceva ce va revoluționa istoria Eu-lui / când noi ne vom ridica la pătrat / Noi? în aceeași ridicare la cer / aceeași sacralizare-a cuvintelor / oricât de banale ar fi / cuvintele/ există și un rai al cuvintelor/ există și o iertare a tuturor injuriilor / nu mi-a fost teamă să cred că există / ceva mai mult decât mine / și tocmai de aceea / voi iubi necuprinsul începând / cu atingerea ta / și tu îți vei aduce aminte / și tu, și tu, și tu / de clipele-acelea când sufletele noastre / erau la unison / două inimi într-o inimă singură / și două vieți și două morți în aceeași criptă / mă opresc și nu mă opresc”.

Un poem admirabil, menționat și de Corneliu Leu în prefață, este cel numit:

„În altă viață am fost un râu: În altă viață am fost un râu / iubita mea era o salcie / cu dragostea despletită / câteodată frunzele ei / îmi acopereau trupul / câteodată se închidea în sine și plângea / adesea o mângâiam unduitor / într-o zi iubita mea a plecat / în căruța unui lemnar / în locul ei pe un ciot / se odihnea adesea / o codobatură / eram furios și pentru o vreme / n-am mai privit malurile / până când o femeie necunoscută / privind prin mine pietrele / a vrut să afle rostul pământului / și s-a lăsat să cadă / ca o pană de codobatură / ca o frunză de salcie / a plutit o vreme / cât m-au ținut brațele / apoi am sărutat-o / și a rămas în voia mării / deseori iubita mea cântă / la miez de noapte / vrăjește pescarii / iar eu întind degetele / prin siajul bărcilor”.

Iubirea – ce poate fi altceva decât „rostul pământului?” Și cel care-l află se bucură de acest rost și culege roadele lui.

Despre travaliul artistic și despre laboratorul său de creație, Ionuț Caragea nu prea oferă date, însă, se pot ghici dintre rânduri, strădaniile de a șlefui versul atât cât să iasă după placul poetului. Edificatoare este poezia: „Glezna unei metafore: nu vrei să mă cauți prin sertarele / unei aduceri aminte / scrisorile în care-ți spuneam / de străzile încurcate cu alți trecători / scrisorile în care-ți spuneam / de iedera timpului / umbrind ferestrele viselor / nu vrei să știi cine sunt / și câte flori în poemele și-am dat / și câte virgule am șters între așteptările noastre / și câte cuvinte am sărutat / până la glezna unei metafore...”

Faptul că iubirea apare intempestiv, fără să ceară voie, și nu-și alege timpul, spațiul, ci doar persoana cu o anume intensitate a trăirii, este evident în poemul: Sezonul fluturilor morți: ai venit și nici măcar n-ai bătut la ușă / ai intrat încălțat / mi-ai făcut camera vraiste / mi-ai dărâmat icoanele de pe pereți / mi-ai răvășit cearceafurile / mi-ai rupt pernele / mi-ai spart oglinzile mi-ai aruncat covoarele / și m-ai lipit de parchet / nu am zis nimic / știam că după toate acestea / voi dormi în brațele tale / ca și când abia atunci ne-am fi cunoscut / dimineața fără să spui un cuvânt / te-ai legat la șireturi / ai închis ușa / și toți fluturii mei au murit / cine dintre noi a greșit / nu știu / uneori / întrebările rămân fără răspunsuri / pentru tot restul / vieții”.

lată și o respirație în spirit haiku, de o frumusețe stranie și aproape sălbatică: Rătăcire: ne căutăm la infinit / cum sufletul își caută gura/ din care s-a născut..."

Este evident pentru poetul care a scris o viață întreagă că Poemul reprezintă pentru el starea de a fi, „o bătaie la ușă într-o viață de singurătate”, starea de grație, respirația, un modus vivendi, fără de care el nu concepe existența: „Clopote de întuneric / Mă caut în interiorul acestui poem / ca pe un secret îngropat de mult timp / și mă pierd în propriile mele amintiri / într-un labirint fără ieșire / dar ceva se aude / o bătaie la ușă într-o viață de singurătate / iubirea mă salvează / cu pași timizi spre noi întrebări / chiar dacă oglinzile m-au mințit mereu / chiar dacă păsările negre / mi-au băut neînțecat cuvintele la ferestre / cât voi fi / nu voi înceta să cred în iubire / acest miracol ce trece dintr-un trup într-altul / rememorând infinitul / în timp ce moartea rămâne doar o legendă / a celui ce trebuia să fiu demult / când am trăit noaptea cu spaimă / și incertitudine / când au bătut clopotele de întuneric / atunci speranța m-a scos cu aripa ei albă / din zgura judecății de apoi”.

În creația fiecărui poet, dacă n-ar exista și această dimensiune a iubirii, de esențializare a vieții, creația ar fi incompletă, stingheră și poate, nu ar pătrunde în sfera de interes a publicului larg.

Ionuț Caragea este un poet de înaltă clasă, născut iar nu făcut, care cu fiecare volum oferă noi teme de meditații despre condiția scriitorului, despre însemnătatea actului de creație, despre căutarea de sine într-o lume în care omul și-a pierdut cu totul jaloanele care-i arătau singurul drum adevărat care duce spre înnemurire. El caută, se caută, se pierde și se regăsește, de fiecare dată altul, de fiecare dată același, vrând să ne spună că, omul poate muri și renaște din propriile fapte, din propriile stări, din propriile cuvinte.

Similare

Arena cărții. Apariție editorială:
**Cezarina Adamescu – Pasărea
măiastră a cuvântului poetic**
4 mai 2016
în „Comentarii”

**UNELE RISCURI ALE ÎMBELȘUGĂRII
TALENTULUI:„POEZII DE DRAGOSTE
– ANTOLOGIE” – de IONUȚ CARAGEA**
21 mai 2011
în „Comentarii”

**Citate noi de Ionuț Caragea din ciclul
„Sindromul nemuririi”**
7 septembrie 2013
în „Invitație la lectură”

Abonare la articole via email

Introduceți adresa de email pentru a primi notificări prin email când vor fi publicate articole noi.

Abonare

Alătură-te celorlalți 2.661 de abonați.

Articole asemănătoare

- Poetul Ionuț Caragea, voievodul din mreaja Google, își lansează trei cărți...
- Apariții noi la Editura FIDES, lasi: Ionuț Caragea – Poezii de dragoste
- Citate noi de Ionuț Caragea din ciclul „Sindromul nemuririi”
- Apariție editorială: Ionuț Caragea – Cenușa din abis, Ed. Fides, 2018
- Împușcat cu o cometă

Lasă un comentariu

<input type="text"/>	Nume [*necesar]
<input type="text"/>	E-mail [*necesar]
<input type="text"/>	Adresă web [*opțional]
<input type="text"/>	
<input type="button" value="Trimite comentariul"/>	